

Velykų rytą... margučiai ritos...

Dar nesulaukus Velykų ryto, RATE jau ritosi margučiai, juk šventėme tradicinę Šveicarijos lietuvių bendruomenės „**Margučių šventę**“.

Kiek įsitempę, kad nepramiegotume, juk tąnakt persukome laikrodžius, susirinkome gausiai, atsinešėme savo padarytų dekoracijų darželiui papuošti. Šventė prasidėjo darbeliais, reikėjo pasigaminti kartoninių krepšelių kiaušiniams dėti. Karpėme, lankstėme, puošėme Kristinos kruopščiai paruoštus brėžinėlius. Ir kokie gražūs išėjo krepšeliai! Pasigaminę, skubėjome kiaušinių marginti. Šį kartą pagal puikų Kristinos sumanymą ant jų dėjome pirmuosius žalumynus, svogūnų laiškus, juos vyniojome į atraižas ir tik po to dėjome į verdantį vandenį su dažais. Laukdami kol kiaušiniai išvirs suskubome šokti, dainuoti ir linksmintis. Kiekvieną kartą naujai nustembu ir apsidžiaugiu: per šventes, esant gerai nuotakai ir dūkimo atmosferai, kurią ypač gerai sukuria kartais darželyje talkinanti Joana Daunytė, vaikai su nepaprastu entuziazmu, tikru malonumu ir susidomėjimu žaidžia lietuviškus žaidimus. Šį kartą tai buvo „Aguonėlė“, „Išėjo tėvelis į mišką“ ir Laimučio Vilkončiaus dainelė, kurią mes patys pavertėme žaidimu, „Mažos mašinėlės“. Tai jau gerai išmokti žaidimai, bet ir jie dar kartais pasimiršta, kartais reikia stabtelėti, pasukti galvą, prisiminti koks posmas ar veiksmas seka toliau, bet visi su išankstiniu pasitenkinimu laukia pamėgtų, juokingų vietų ir net atsiolę kvatoja krėsdami aguonėlę, gaudydami pelėdą arba skambindami mažų mašinėlių varpelius. Visa tai, matyt, ir sukuria malonumą.

Išsikepus ir suvalgius pelėdą jau gerą valandą gurgę mūsų pilveliai nebeištverė ir vaikai vienas per kitą suvirto į valgomąjį. Ten jau laukė iš namų atsinešti ir ką tik nudažyti margučiai. O grožis, o smagumas juos daužyti! Nespėjus kaip reikiant perkąsti, kur buvus, kur nebuvus atėjo, nepatikėsite... pati jos didenybė Velykė. Tai bent. Ji sakė ratuota atvažiavusi, zuikiai jos vėžimaitį važnyčioję, bet išsilakstę vos prie durų privažiavę, bailėliai. Velykė pasakojo gyvenanti miške, jau du šimtus aštuoniasdešimt šešerius metus... Ir kiekvienais metais prieš Velykas verdanti didžiulius kubilus šokolado ir iš jo daranti šokoladinius kiaušinius.

Prieš ją miške gyvenusi Velykė, pasirodo, tikrus kiaušinius margindavusi, bet pasikeitė laikai... Mūsų Velykė net prisipažino, kad atvažiavusi skaudančiu pilvu, nes, kaip ir kiekvienais metais, neatsispyrusi ir nulaižiusi didelį didžiausią šaukštą, kuriuo šokoladą maišė. Tų jos kiaušinių, žinoma, tuojau užsimanė ir vaikai, tik ji taip lengvai jų nedavė, prašė vaikų padainuoti. Ir ką jūs manote? Jie sustojo į eilę ir kaip iš pypkės išpyškino eilėraščių „Ažuolas“, daineles „Ar nebuvai miške“ ir „Tu žvirblėli“. Buvo, žinoma, ir vienas simulantas, bet jis atsipirko asmeniškai dainelę padainavęs. Na ir džiaugsmo gavus tų šokoladinių kiaušinių. Buvo žavu ir tai, kad vaikai, žinoma, suprato, jog Velykė, tai persirengusi Joana, bet vaidmuo buvo toks įtikinamas, kad pavyko išlaikyti stebuklo, nuostabos ir paslaptingos dviprasmybės pojūtį: niekas Velykes nepavadino vardu, o jau grįžusios Joanos – Velyke.

Velykei išėjus, ridenome margučius. Pirmą kartą per du metus pasisekė žaidimą žaisti pagal taisykles. RATO mažiukai jau tapo didžiukai, o nauja mažųjų karta dar negausi. Prisikrovę pilnus gražiuosius krepšelius kiaušinių visi patraukėme namo. Nors šį kartą šventėje netrūko kartais veik nevaldomo šėliojimo ir atitinkamo tėvų susierzinimo, nepaprastai malonu, kad šiemet šventę ruošėme visi kartu, po lygiai pasidalinę darbus. Ypatingai ačiū Kristinai – svarbiausiai šių metų „Margučių šventės“ sumanytojai ir organizatorei! Ji ne tik sugalvojo, kaip šį kartą vyks šventė, bet rūpinosi ir dovanėlėmis, ir darbeliais, ir kiaušinių marginimu, ir fotografavimu. Labai ačiū ir stalo puošėjai Valdonei bei, žinoma, kantriai švento Petro bei amžinojo tvarkos

palaikytojo pareigas atliekančiai gerajai RATO fėjai Renatai!

Su šventom Velykom!